

Sygn. akt IV CSK 295/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku B. F.
przy uczestnictwie M. J. K.
o rozgraniczenie
oraz z wniosku S. S. i L. S.
przy uczestnictwie M. J. K.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestnika M. J. K. na rzecz wnioskodawcy B. F. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestnik wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), „związanego z interpretacją przepisu art. 336 k.c., odnoszącego się do rodzaju zachowań właściciela działki pozbawiających posiadacza tej nieruchomości przymiotu samoistności”. W uzasadnieniu wniosku uczestnik sprecyzował, że za takie zagadnienie „należy uznać zbadanie wpływu opisanego zachowania właściciela nieruchomości na możliwość realizacji przez M. K. przesłanek określonych w art. 172 k.c. oraz art. 336 k.c.”.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2

k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problem sformułowany przez uczestnika nie ma cech określonych wyżej, a uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odnoszące się do rozważanej w tym miejscu przesłanki wskazuje na to, że uczestnik zabiega w istocie o dokonanie oceny jego zachowań manifestowanych w odniesieniu do przygranicznego pasa gruntu w świetle art. 172 k.c. oraz art. 336 k.c. i forsuje tezę o możliwości ich zakwalifikowanie jako posiadania samoistnego. Wywody uczestnika mające uzasadniać tezę o występowaniu w sprawie zagadnienia prawnego dotyczą subsumpcji ustalonych faktów do mogących mieć do nich zastosowanie przepisów, lecz w żaden sposób nie wskazują na możliwe problemy z wykładnią art. 172 k.c. oraz art. 336 k.c.

Uczestnik powołał się też na „oczywiste naruszenie przez zaskarżone orzeczenie wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej przepisów prawa procesowego i materialnego”, co zapewne ma odpowiadać przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jej występowania uczestnik samodzielnie nie uzasadnił, nie wskazał ani we wniosku, ani w jego uzasadnieniu, które to przepisy prawa materialnego lub procesowego Sąd Okręgowy miał naruszyć w sposób oczywisty. Uczestnik odwołał się w tym zakresie wyłącznie do podstaw skargi kasacyjnej, gdy tymczasem w orzecznictwie ustalone jest stanowisko, że badanie zasadności podstaw skargi kasacyjnej przekraczałoby zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach tzw. przedsądu, w trakcie którego Sąd Najwyższy zajmuje się wyłącznie oceną przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., wymagających samodzielnego przytoczenia i uzasadnienia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. § 5 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.